

Alla utom Mia säger *I love you*

Catherine Gierow har läst Mia Farrow's uppgörelse med Woody Allen och känner sig invirad i Gladpack.

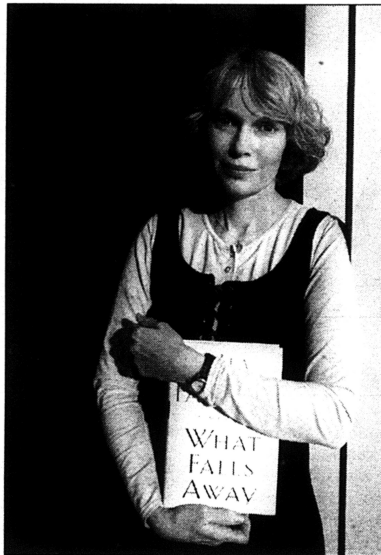
gången med André Prévin, många barn via både ordinära och extra-ordinära vägar, en skilsmässa till, en svensk romans (jajamen!) och... plötsligt dök Woody upp. Vilken otur!

Woody Allens filmer visar till skillnad från Mias Farrow's memoarer genuina människor fulla av genuina små problem. Människor som vi.

I Ms Farrow's memoarer finns det faktiskt några punkter som missades av Hänt i Veckan och dess franska kusin ParisMatch: Mia erkänner till exempel hur hon tidigt fascinerades av förruttnelse och upplösning. Sopor tycks piska fram hennes ljuvliga poetiska och filosofiska ådra. Född och uppfostrad på Beverly Hills kan hon inte annat än undra över detta med "döden och efter", ni vet. Därför vägrade hon, som barn, att begrava sina döda husdjur. Genom att i stället slå in dem i plastfolie (Gladpack) kunde hon följa sina marsvin och guldfiskar inte bara över gränsen utan en bra bit in på den andra sidan. Och få en chans att förstå det oförståeliga på köpet, om man säger så.

Det perfekta offret

Ms Farrow presenterar sitt verk som en "bok full av hopp, mod och andlighet". Och sig själv som ett perfekt men bräckligt offer som gång på gång utnyttjas och luras av egocentriska män som bara bryr sig om två saker: karriären och nöjen. Och glamorösa kvinnor förstås. Erfarenheterna tycks inte ha hjälpt henne att bli klok på de levande och allra minst karlarna. Äktenskapet med Frank Sinatra har

På luffen i Beverly Hills.

Mia Farrow är dotter till regissören John Farrow och skådespelerskan Maurine O'Sullivan. I sin bok om ett liv fyllt av fantastiska människor, rena känslor och remarkabla filmpartners är det bara emaknen Woody Allen som målas i svarta färger.

hon förstätt väldigt litet av. Inget alls, närmare bestämt. Detsamma gäller äktenskapet med André Prévin, självbiografins flygande hölländare.

Egentligen är Woody Allen den enda Ms Farrow förstätt. Han är bokens måltavla. Och man kan inte undgå att inse att hon anser att han har förstört hennes och hennes barns liv. Han är den som beskrivs omständligt och nästan genomgående negativt i ett liv för övrigt fyllt av fantastiska människor, rena känslor, idylliska landskap och remarkabla filmpartners. Boken känns lite som plastfolien hon brukade slå in ruttande husdjur i, även om Woody Allen mirakulöst undgått att dela marsvinens öde. Det är väl det som driver Ms Farrow till vansinne och hämnd.

Det räcker inte med att vara konstnär, filosof, kvinna och fler-

barnsmamma för att bli klok på Woody Allen, man måste dessutom vara litet... ja... analytiskt lagd, kanske? Psykolog? Det är inte Ms Farrow. Efter att ha varit ihop med Woody i tolv år och ha spelat i tretton av hans filmer vägar hon påstå att han är:

- 1) **Egotrippad** (han klarar sig inte utan psykoanalys)
- 2) **Sexfixerad** (han fantiserar om Dolly Partons silikonbröst och tafsar på...ja, det har ni hört talas om),
- 3) **Snål** (han betalar en del men skulle, egentligen, kunna betala mycket mer), och
- 4) **Hypokondrisk** (han tar temperartan timme och konsulerar en bataljon läkare).

Så mycket skulle också vi kunna säga om Woody, vi som aldrig har haft ett förhållande med honom

utan fått nöja oss med *Annie Hall*, *Hannah* och hennes systrar eller *Kulregn över Broadway*. Tio minuter av den försträmda räckel för att inse att Woody Allen inte är någon Tom Cruise heller. Det är därför vi tycker om honom. Och om hans filmer som till skillnad från Mias memoarer visar genuina människor fulla av genuina små problem, ångest, mindervärdighetskomplex och neuroser. Människor som vi, med andra ord.

Kvickare snack hos Allen

Även om snacket låter litet anorlunda. Ja, litet kvickare, kanske. Och på något sätt extra mysigt nu, när de flesta amerikanska filmare frenetiskt söker sig till det beprövade: företagsamhet och framgång, sport, stränga äktenskap, rasåtskillnad (de vita förvaltar, de svarta springer), Vichy Nouveau, demokrati och Ralph Lauren. Woody Allens manliga hjältar är ordinära "alrightniks", saknar väl-fyllda biceps och tigerglimmande tandrad. Inte heller sitter de på de väl-fyllda bankkonton som, efter en viss ålder, brukar kompensera för ovanstående kvaliteter.

Tänk: i Woodys filmer finns det till och med några som röker. Woody Allen är inte riktigt klok. Mia Farrow röker inte. Hon är modig, generös, harmonisk och intellektuellt nyfiken. Hon pluggar redan den nya amerikanska kärleksläxan: "kärleksprocessen engagerar 250 olika substanser som flitigt samarbetar inom en neuron-djungel för att en viss hormon (aktiv i näsan) skall framkalla den erotiska attraktionen". Alltså: exit Woody och hurra för biologin!

Slösa inte bort alltför många timmar på Ms Farrow's tankar. Jag rekommenderar hellre någon av Woodys filmer, och unga sig till att börja med en kväll på *Everybody says I love you*. Där som väl är Ms Farrow inte tar en ton.

CATHERINE GIEROW

Saklitteratur

Mia Farrow
What Falls Away
Nan A Talese/DoubleDay,
New York, 1997

Visst kände vi till en del om Mias liv, vi som brukar tjuvlåsa Hänt i veckan hos frissan och glo på *Rich and Famous* när skattedeklarationsaritmetiken känns allt för plågsam. Således visste vi allt om hennes väg från Hollywood till Central Park via Peyton Place, Goa och London. Allt om Frank Sinatra som satte sina klor i henne utan någon förvarning. Och att det blev kärvt. Vi drog en suck av lättnad när lilla Mia lyckades slita sig ur den äldre smörsgårarens grepp. Det var litet ridder Blåskägg över det hela och vi hängde med icke utan behagliga rysningar. Sedan såg vi Mia i sundare sällskap (Beatles och självaste Maheshi Maheshi Yogi) och i full meditation på en chic-chic indisk ashram.

Det gjorde susen, sat det då: Mias själ stärktes och utvidgades, precis som den skulle.

Back in the West blev det ändå ett tråkigt äktenskap till, den här

Ånslutningen till valutaunionen avgörs inte av sakskalet utan av vad andra gör. Det vore, som Dagens Nyheter skrev i en ledare i våras, förmådet av oss att ifrågasätta tyskt och franskt omdöme. Rådslan för "utanförskap" kallades på 30-talet anpasslighet.

Saklitteratur

Margit Gennser
EMU - en kritisk analys
Fischer & Co, 1997

En politiker som inte är att räkna till anpasslingarna är riksdagsmannen Margit Gennser (m). Hon påpekar det uppenbara: "Vi glider in i något nytt utan att veta vad det är. Det är en liten elit, oligarki, som styr och när som i Danmark folket säger nej i en folkomröstning görs den om för att rädda det federala projektet". Folken i Europa (i synnerhet i norr) är hinder för eliten och det uttrycks oförblommerat. Tyske finansministern Theo Waigel talar som en dammsugarförsäljare: De som vill skjuta på projektet fem år måste inse att det kan vara dött

Att spela subventionspoker

Margit Gennser har bildat sig en egen uppfattning om äventyret EMU, skriver Knut Carlqvist.

då. Jaha? Vill herr Waigel vara snäll och dra tillbaka foten så att jag kan stänga dörrer?

Valutaunionen är inte för frihandel, vilket Gennser anser att Europasarbetet från början gällde. Jean Monnet eftersträvade den "perfekta konkurrensen", ett minimum av handelshinder och byråkrati. Med de Gaulle och Adenauer blev målet i stället en "reglerad konkurrens", vad brittiska kritiker syrligt kallar korporativa *Rheinischer Kapitalismus*. Skällsord nummer ett blev "konkurrensdevalveringar" och i kölvattnet kom talet om "social dumping" och försök att harmonisera också arbetsmarknadspolitiken. 48-timmarsveckan är ett exempel. Lönekostnaderna ska tvingas upp i de fattiga framtida medlemsländerna för att hindra

vad man i Bryssel kallar osund konkurrens. Gennser visar hur subventionspokern spelas med exempel från östra Tyskland. Euron kommer att skapa nya Öst-tyskland av Europas efterblivna regioner. Projektet undergräver den fria företagsamheten.

Euron kommer att skapa nya Östtyskland av Europas efterblivna regioner.

Om Monnet i praktiken stod för en mer anglosaxisk kapitalism än Jacques Delors kan diskuteras. Skillnaderna i politik kan bero på att kol- och unionen befann sig på en lägre organisationsnivå.

Redan på 50-talet utvecklades den katolskt präglade, kontrollerade "sociala marknadsekonomi" som kännetecknar tänkandet inom EU. Socialtaten slog igenom på bred front på kontinenten. Annars är historieskrivningen korrekt.

En av Gennser's förtjänster är att hon är praktiskt lagd. Hon är ingen gambler: "Vid socialförsäkringsutskottets besök i Bryssel 1996 ställdes frågor om vad som händer med indexeringen av pensioner vid övergång till euro. Man visste inte." Den lättsinnige viftar bort sådant, men det gör inte Margit Gennser. Hon vet vad det kan ställa till med. Hon har även räknat ut att lejonparten av riksbanksöverskottet, i dag årligen kering 23 miljarder kronor, med en EMU-anslutning kommer att hamna i franska och italienska fickor. Vi får

behålla 5 miljarder av det. Det dubblar nära nog vår avgift till unionen.

Gennser utgör en svensk enmansupplaga av den brittiska liberalkonservativa kritiken. Jag kan inte för mitt liv begripa varför hon är ensam. Vi ser en europeisk nomenklatura ta form, med skatteprivilegier, fria resor och egna butiker, samtidigt som näringslivet går på kryckor, sysselsättningsjunker och det pratas arbetsdelning. Det är Sovjetunionen i ny upplaga, fast nu icke med den Nya Människan i form av "sovjeter" (minns ni dem, de spelade till och med ishockey) utan som européer som i historiens hegelska fullbordad ska tala europeiska.

EMU handlar om makt

EMU har inte så mycket med ekonomi att göra som med politisk kontroll och makt. Den är ett patetiskt försök att återskapa den aristoteliska "första rörelsen", den kraft som sätter all i rörelse. Thomas av Aquino kallade den kraften för Gud. Herr Kohl ser den i den Europeiska Centralbanken.

KNUT CARLQVIST